

egentlig talt ikke er noget behageligt Hvern, vi have paataget os ved at forelægge et Lovforslag, som tilsigter Ændring i en Lov, der endnu ikke er to Aar gammel. Naar vi alligevel have ment at burde gøre det, er dette begrundet deri, at medens de fleste ærede Rigsdagsmænd vistnok tillige med os have hørt de højlydende Klager, der fra Sejlskibsfartens Side føres over de forøgede Byrder, som Konsulatloven har paalagt Sejlskibsfarten i Sammenligning med Dampskibsfarten, have vi to særlig Anledning til at høre disse Klager, idet vi ere valgte i Kredse, hvor særlig Sejlskibsfarten indtager en betydelig Plads. Jeg antager, at den ærede Minister tillige med det ærede Ting ville være enige i, at der vistnok maa siges at være en Del berettiget i disse Klager, der fra Sejlskibsfartens Side lyde over Konsulatloven, for saa vidt angaar Afgiften til Konsulatvæsenet; og disse Klager ere saa meget mere berettigede, som det jo aldeles ikke har været Hensigten herved fra Regeringens eller Lovgivningsmagtens Side at øge Vanskelighederne for Sejlskibsfarten. Tværtimod var det jo Meningen, at man vilde søge paa bedst mulig Maade at støtte samme. Konsulatloven, der blev vedtaget for henved to Aar siden, tilsigtede, som man vil erindre, to Ting. Den ene var, at de danske Konsuler omkring i Verden ved Siden af at yde Skibsfarten Støtte, saa vidt muligt tillige skulle være til Nytte for Handel og Industri og i det hele taget for vort Fædrelands Forbindelse med Omverdenen. Dette skulde til Dels naas, ved at udsende Konsuler paa saadanne Steder, hvor de særlig kunde tænkes at være til Nytte. For saa vidt som dette tilsigtes og naas, maa det jo siges, at det er saa langt fra, at det alene er Skibsfarten, som skal have Nytte af Konsulatvæsenet, at det tværtimod i det hele taget er vor Forbindelse med Omverdenen vor Handel og vor Industri, som skulle høste Nytten, især om man gennem denne Institution kunde finde ny og bedre Afsetningskilder for vor Industri. Og endelig skulle jo Konsulerne ligeledes i højere Grad end hidtil være til Støtte og Vejledning for den bestandig tiltagende Strøm af Mænd fra vort Fædreland, som søge Beskæftigelse i fremmede Lande. Men i saa Fald vil det ogsaa blive indrømmet, at da dette er en Sag, som kommer hele vort Folk til gode, maa det nærmest blive en Stats-sag, og det vil derfor være ubilligt at paabyrde Skibsfarten alene den Afgift, som er fornøden for at kunne lønne disse Konsular-embedsmænd.

Men den anden Fordel ved Loven, saaledes som denne blev omformet i Tinget, var den, at man ved den ny Ordning direkte vilde komme Skibsfarten til Hjælp, ved at høre den Byrde for oversjøisk Fart, som det hidtil havde været, at Skibet bestandig havde den Pligt saa vel ved Ankomsten som ved Afsejlingen at melde sig til Konsulen. Dette var byrdefuldt, det stinkede ofte Skibet og var besværligt for Skibsførerne. Dette Tvangssystem blev afskaffet ved den ny Lov; men for at man alligevel kunde saa den fornødne Konsularafgift, blev det da bestemt, at Afgiften, i Stedet for at man tidligere havde betalt den direkte til Konsulerne, herefter skulde opkræves her hjemme og betales af Reederne. Den opkræves altsaa nu her i Landet halvårsvis, og Afgiften er i den ny Lov fastsat saaledes, at den for Dampskibe bliver for hver Register-ton Netto 50 Ore halvårlig eller 1 Kr. helaarlig og for Sejlskibe 17 Ore halvårlig eller 34 Ore helaarlig. Saaledes som denne Afgift altsaa blev fastsat, og Forholdet blev ordnet, kan der ikke være Tvivl om, at den har været til Nytte for al den Skibsfart, som væsentligt befarer vore nærmere Farvande, og som gaa i regelmæssig Fart, altsaa især for Dampskibene. Enkelte Linier have maaft nok faaet en lidt forøget Afgift, men om de fleste Dampskibe tør det vist siges, at de have faaet en Forringelse af deres tidligere Afgift; i alt Fald har Loven virket til Gavn og Lettelse for denne Del af Skibsfarten. Anderledes synes det at stille sig for Sejlskibsfarten og da navnlig for den i udenrigt Fart. Vi maa her erindre, at der er en Forskel mellem den Skibsfart, der er bunden til vore nærmere Farvande, og den, der kaldes den oversjøiske. Den, der er bunden til vore nærmere Farvande, virker til vort Samfunds Vel derved, at den beforder Import og Eksport under vort eget Flag, og den Afgift, der paahviler vort Samfund i Form af Søfragt, kommer altsaa, for saa vidt den oppebæres af vore egne Skibe, vort Samfund til gode; men det er klart, at for de enkelte Erhvervsgræne i vort Samfund kunde denne Fart for saa vidt godt besørges af udenlandske Skibe. Den oversjøiske Fart har derimod den Egenkab til sig, at den er fri for Eks. Jordbruget, at den er en aldeles direkte Indtægt for vort Samfund, idet den uafhængig af vore egne Erhvervs-kilder, gaar ud i de oversjøiske Farvande og søger at gøre den Kapital, som stikker i Skibene, og den Dygtighed, som vor Skibsførerstand og vor Handelsstand er Indehaver af, direkte frugtbringende til